

O POVAZE A ÚKOLECH ODBORŮ V SOCIALISTICKÉ SPOLEČNOSTI

Projev na 5. sjezdu Generální ligy korejských odborů

14. prosince 1971

Soudružky a soudruzí!

Myslím, že referát a diskusní příspěvky řady soudružek a soudruhů, přednesené na tomto 5. sjezdu Generální ligy korejských odborů, jsou velmi cenné a hodnotné. Referát a diskusní příspěvky, které jsme vyslechli, nás znovu jasně přesvědčily o tom, že naše dělnická třída je spolehlivě připravena jakožto revoluční oddíl, bezmezně oddaný straně.

Pociťuji uspokojení nad tím, že naše hrdinná dělnická třída v uplynulém období v revolučním boji i v budovatelské práci vytvořila obrovské dílo, projevujíc bezmeznou oddanost straně a vysokého revolučního ducha, a vysoce to oceňuji.

Důvěra a očekávání, které v dělnickou třídu skládá ústřední výbor strany a všechen lid, jsou velmi velké. Jen když dělnická třída, která je vůdčí třídou v revoluci, bude dobře bojovat, bude naše země moci brzy prosperovat a rychle se rozvíjet, jen tak bude možno usplnit sjednocení vlasti, které je jednomyslným přáním našeho národa.

Pevně věřím, že naše dělnická třída si u příležitosti tohoto sjezdu hluboce uvědomí své zodpovědné poslání a bude ještě intenzivněji bojovat, aby určitě splnila očekávání strany a lidu.

Při této příležitosti bych chtěl stručně promluvit o povaze a úkolech odborů v současné etapě.

Z celosvětového hlediska má dělnické hnutí dlouhou historii vývoje. Od prvních dnů svého vzniku dělnická třída neustále bojovala proti útlaku a vykořisťování kapitálu a za své osvobození z jeho jha.

Ani v naší zemi dějiny vývoje dělnického hnutí rozhodně nejsou krátké. Dělnické hnutí u nás započalo v dvacátých letech tohoto století. Od počátku dvacátých let tohoto století naše dělnická třída prudce rostla a začala aktivně vstupovat na jeviště boje a od té doby se národně osvobozenecké hnutí v naší zemi již rozvíjelo pod vedením dělnické třídy.

V době, kdy národ byl oloupen o svou zemi a kdy celý národ sténal pod koloniální nadvládou japonského imperialismu, stála korejská dělnická třída před úkolem bojovat za svržení japonského imperialismu, za dosažení národního osvobození a za osvobození od vykořisťování kapitálem. Avšak v důsledku toho, že síly samotné dělnické třídy byly v počátečním období velmi malé a že navíc nebylo vůdce, který by vedl její boj správnou cestou, nebylo revoluční marxisticko-leninské strany, bylo naše dělnické hnutí tehdy rozštěpené a nemohlo se ve větší míře rozvíjet.

Naše dělnické hnutí do nové etapy svého vývoje vstoupilo teprve na počátku třicátých let tohoto století tím, že se mu dostalo marxisticko-leninského vedení a správné linie boje. Od té doby korejská dělnická třída ještě energičtěji rozvíjela nejrůznější formy boje proti japonským imperialistickým agresorům a proti kapitalistům. Zejména uvědoměli dělníci se přímo chopili zbraně a statečně bojovali jako účastníci svatého protijaponského ozbrojeného boje za osvobození vlasti. Oddíly ozbrojených protijaponských bojovníků, jejichž jádrem byli příslušníci dělnické třídy, v dlouhotrvajícím statečném boji rozdrtily japonské imperialistické agresory, uskutečnily historické dílo osvobození vlasti a otevřely našemu lidu zářnou cestu budování nové společnosti.

V severní polovině naší země byla po osvobození nastolena lidová moc a pracující lid v čele s dělnickou třídou se stal pánem naší země. Bojové úkoly dělnické třídy se za těchto podmínek oproti jejím bojovým úkolům před osvobozením od základu změnily. V souladu s tím se oproti době před osvobozením změnily i povaha a úkoly odborů, jež jsou masovou organizací dělnické třídy.

Avšak frakcionáři a lokální separatisté, prosáklí dogmatis-

mem, nepřihlíželi ke změněné situaci a stavěli dělnickou třídu a lidovou státní moc do protikladu, tvrdíce, že i za podmínek, kdy dělnická třída je u moci, musí odbory stejně jako v kapitalistické společnosti bojovat proti státní moci, a pokoušeli se zavést dělnické hnutí nesprávným směrem. Naše strana těmto nekalým plánům frakcionářů včas zasadila tvrdou ránu a jasně vysvětlila, jaká je povaha a úkoly odborů za vlády lidu.

Základním úkolem odborů v etapě demokratické revoluce bylo hájit lidovou státní moc, aktivně podporovat všechna opatření strany dělnické třídy a lidové státní moci a organizovat a mobilizovat dělnickou třídu do boje za jejich prosazení. Zároveň odbory jako pomocníci lidové státní moci rovněž plnily funkci dozoru nad tím, zda závody a podniky zajišťují dělníkům a úředníkům jejich životní práva a pracovní podmínky tak, jak je státem stanoveno.

Po osvobození se naše lidová státní moc zakládala na svazku dělníků a rolníků, vedeném dělnickou třídou, a jakožto státní moc, opírající se o jednotnou frontu širokých demokratických sil, do jisté míry připouštěla i podnikatelskou činnost národní buržoazie. Za těchto podmínek bylo zapotřebí vykonávat masový dozor a kontrolu nad tím, aby dělníci a úředníci, námezdně pracující v soukromých podnicích, měli zajištěna svá demokratická práva a pracovní podmínky a aby soukromí podnikatelé nemohli dělníky a úředníky libovolně vykořisťovat. Na základě těchto potřeb naše strana pověřila odbory, aby s podnikateli uzavíraly kolektivní smlouvy a vykonávaly dozor nad tím a kontrolu toho, zda podnikatelé správně plní takové požadavky pracovního zákona jako ustanovení o osmihodinové pracovní době, o ochraně práce, sociálním pojištění apod.

To, že dříve odbory vykonávaly dozorčí a kontrolní funkci v poměru k řízení a provozu podniku, souviselo i se skutečností, že dělníci tehdy neměli zkušenosti s řízením závodů a podniků. Podle zákona o znárodnění průmyslu přešly továrny, doly, železnice a další důležité průmyslové podniky, patřící japonským imperialistům, projaponským živlům a národním zrádcům, do vlastnictví státu a dělníci se stali jejich pány. Protože však tehdy dělníci neměli zkušenosti s řízením hospodářství a znalosti o něm,

byly závody a podniky nadále řízeny starými techniky a odborníky. Bylo proto zapotřebí, aby organizace dělníků, odbory, vykonávaly dozor a kontrolu, zda tito technici a odborníci řídí podniky a závody v souladu s požadavky strany a vlády.

Poté, co bylo nastoleno socialistické zřízení a uveden v život táanský systém práce, přestala existovat nutnost, aby odbory vykonávaly dozor a kontrolu řízení závodů a podniků a tudíž se změnila i povaha odborů a jejich úkoly.

V důsledku toho, že byla úspěšně provedena socialistická revoluce, došlo ve společensko-ekonomických vztazích v naší zemi k obrovským změnám. Zcela zmizelo soukromé podnikání a bezvýhradně zavládla socialistická forma hospodářství, závody a podniky přešly pod řízení nově vyrostlých techniků a odborníků, kteří vyšli z řad pracujícího lidu. Zejména došlo k tomu, že zavedením táanského systému byl systém řízení, založený na výlučné pravomoci ředitele, který je řídicí metodou kapitalistického podnikání, odstraněn a nahrazen systémem kolektivního vedení stranickým výborem, takže stranickému výboru závodu přísluší, aby kolektivně posuzoval veškeré otázky podnikatelské činnosti, rozhodoval o nich a vykonával dozor a kontrolu, pokud jde o jejich provádění.

Stranický výbor závodu je nejen ve své většině složen z příslušníků dělnické třídy, ale jsou v něm v hojném počtu zastoupeni i příslušníci dělnického jádra, kteří pracují přímo na výrobních pracovištích. Za podmínek, kdy stranický výbor závodu je takto přímo ve spojení s dělnickou masou a veškeré hospodaření podniku organizuje a řídí v souladu s kolektivní vůlí dělníků, stala se dozorčí a kontrolní funkce odborů ve vztahu k řízení zcela zbytečnou.

Kdyby za podmínek, kdy stranické výbory závodů jsou nejvyšším vedoucím orgánem na závodě, odbory vykonávaly dozor a kontrolu ve vztahu k řízení podniku, odporovalo by to i organizačním principům marxisticko-leninské strany. Marxisticko-leninská strana je oddílem, složeným z řad nejpokrokovějších příslušníků dělnické třídy a je nejvyšší formou organizace mezi všemi organizacemi pracujících mas. Odbory a všechny další masové organizace musí být vedeny stranou a musí aktivně

bojovat za provádění linie a politiky strany. Kdyby za podmínek, kdy stranické výbory závodů přímo řídí a kontrolují hospodářskou činnost závodů, odbory vykonávaly nad hospodařením dozor, znamenalo by to konec konců, že odbory by dozíraly na činnost strany, že by odbory byly stavěny nad stranu.

Proto naše strana již dávno zrušila systém uzavírání kolektivních smluv mezi odborovou organizací a vedením závodu, jakož i dozorčí pravomoci odborů v poměru k hospodaření závodu. Odbory pak z napolo ideologicko-výchovné a napolo administrativní organizace změnila v organizaci čistě ideologicko-výchovnou, organizaci, která dělnickou třídu a odboráře vychovává v revolučním duchu, pevně je tak sjednocujíc kolem strany, a která je organizuje a mobilizuje k plnění politických a hospodářských úkolů, vytyčovaných stranou.

Krok naší strany, spočívající v přeměně odborů na organizaci ideologicko-výchovnou, byl vysoce správný. To jasně potvrdil reálný život naší země.

V důsledku zvýšení výchovné funkce odborů a zintenzívnění ideologicko-výchovné práce v řadách dělnické třídy je dnes revoluční elán dělnické třídy na velmi vysoké úrovni a naše hospodářství se díky hrdinnému boji dělnické třídy každoročně rozvíjí rychlým tempem. Při budování socialistického hospodářství máme ovšem nemálo obtíží. Následkem uplynulé Vlastenecké osvobozené války máme velmi napjatou bilanci pracovních sil a máme i napjatou energetickou bilanci vlivem toho, že pro sucho v několika uplynulých letech nemají naše vodní nádrže plný stav vody. Tyto obtíže mají však dočasný charakter a mohou být zanedlouho překonány. Otázka pracovních sil bude za několik let vyřešena. Jestliže budeme podle směrnic strany vyrábět ještě více strojů a urychleně prosazovat technickou revoluci, může být problém pracovních sil vyřešen ještě dříve. Vzhledem k tomu, že již byly vybudovány velké tepelné elektrárny a že se i nadále nové elektrárny staví, bude co nevidět vyřešen i energetický problém. Až bude vyřešen problém pracovních sil a energetický problém, bude se naše hospodářství rozvíjet ještě mnohem rychleji.

Máme perspektivu, že se v několika příštích letech může

velmi výrazně zvýšit i životní úroveň lidu. Vzhledem k nutnosti věnovat velké investice do obranné výstavby, jsme doposud nemohli na životní úroveň soustřeďovat velké síly. Nyní však byly vytvořeny podmínky pro rychlé zvyšování životní úrovně. Jestliže vybudujeme ještě jen anylonku a několik dalších továren na syntetická vlákna, bude úplně vyřešen problém odívání. Pokud jde o problém výživy, rýži ani dnes z jiných zemí nedovážíme a ryby nejsou sice dodávány k plné naší spokojenosti, avšak plánujeme, že od příštího roku jich bude dodáno tolik, že na každého obyvatele připadne 10 dkg denně. Dobře začaly sloužit i nově vybudované drůbežárny a staví se též nová velká výkrmna vepřů. Problém obilovin, potřebných k výrobě masa, se vyřeší, jestliže po zavedení postřikových závlah na nezavodňovaných polích budeme sklízet dvě sklizně ročně.

Celková situace naší země v oblasti budování socialistického hospodářství a životní úrovně je tedy dnes velmi dobrá.

V zájmu úspěšného budování socialismu a komunismu je nutné, aby v souladu s prohlubováním a rozvíjením revoluce a výstavby byla dále posilována vedoucí úloha strany a diktatura proletariátu a aby bylo zajištěno, že odbory a všechny další masové organizace budou aktivně hájit stranu a vládu, bezpodmínečně akceptovat linii a politiku strany a důsledně ji uskutečňovat. Kdybychom za podmínek, kdy ve vědomí lidí dosud přežívají pozůstatky starého myšlení, připustili, aby dělníci jednali, jak se jim zlíbí, aniž jsou vedeni stranou, přivodili bychom růst liberalismu a sobectví v jejich řadách a pronikání buržoazní ideologie zvenčí mezi ně, čímž bychom revoluci i výstavbu zahubili.

V socialistické společnosti musí odbory jakožto převodní páka strany energicky organizovat a mobilizovat dělnickou třídu do boje za dobytí ideologické i materiální pevnosti komunismu. Jestliže tomu tak má být, pak je především nutno zintenzívnout ideologicko-výchovnou práci v řadách dělnické třídy. Základním úkolem odborů v socialistické společnosti je zintenzívnováním ideologicko-výchovné práce všechny odboráře připodobňovat dělnické třídě, revolucionizovat je.

Mezi pracovníky se dnes tu a tam vyskytují lidé, kteří o při-

podobňování dělnické třídě a revolucionizaci sice mnoho mluví, ale co připodobňování dělnické třídě a revolucionizace je, pořádně nevědí. Co tedy je připodobňování dělnické třídě, co rozumíme revolucionizací? Stručně řečeno, připodobňovat dělnické třídě znamená lidi, kteří příslušníky dělnické třídy nejsou, přetvářet podle obrazu pokrokové dělnické třídy a revolucionizace znamená přeměna lidí na zanícené revolucionáře, opravdové komunisty, ovládané revolučním světovým názorem.

Odbory jsou sice organizací dělnické třídy, ale jejich úkolem je provádět mezi odboráři práci, spojenou s připodobňováním dělnické třídě. Mezi odboráři nejsou jen příslušníci dělnické třídy, ale i úředníci, učitelé a mnoho lidí, pracujících v jiných zaměstnáních. Proto odbory musí intenzívně bojovat o to, aby všichni lidé, kteří příslušníky dělnické třídy nejsou, byli podle jejího obrazu převychováni.

Zároveň s bojem za připodobnění dělnické třídě musí odbory v řadách odborářů energicky rozvíjet boj za jejich revolucionizaci, za jejich pokomunističtění.

Někteří lidé dnes říkají, že slovo revoluce je termín, vyjadřující boj za svržení starého společenského řádu a proto po nastolení socialistického zřízení se již tohoto užívat nesmí. To je falešný výklad termínu revoluce a nesprávné tvrzení, popírající trvání revoluce v socialistické společnosti.

Vymycování přežitku starého myšlení ve vědomí lidí a vyzbrojování lidí komunistickou ideologií je ostrým třídním bojem mezi prvky feudalismu a kapitalismu a prvky komunismu, je revolucí v oblasti myšlení. Aby lidé mohli být převychováni v komunistickém duchu, je proto i po nastolení socialistického zřízení nutné pokračovat v revoluci v oblasti ideologie a bojovat za revolucionizaci, za pokomunističtění lidí. Teprve když pracující budou nejen připodobnění dělnické třídě, ale i revolucionizováni a pokomunističtění, budou schopni i za sebenepříznivějších okolností pevně hájit revoluční krédo a až do konce bojovat za vítězství velké věci komunismu. Proto musí odborové organizace bojovat za připodobnění lidí, kteří příslušníky dělnické třídy nejsou, dělnické třídě, za jejich revolucionizaci, a u lidí, kteří jejími přísluš-

níky již jsou, bojovat za jejich revolucionizaci a pokomunističtění.

Revolucionizace a pokomunističtění dělnické třídy vystává v souvislosti se specifickými zvláštnostmi naší dělnické třídy jako zvláště naléhavá otázka. Naše dělnická třída je třídou mladou. Řady dělnické třídy prudce rostly spolu s tím, jak se po osvobození a zejména v poválečném období rychlým tempem rozvíjel průmysl. V souvislosti s tím do řad naší dělnické třídy přišlo mnoho lidí, kteří v minulé společnosti na vlastní kůži nepoznali vykořisťování a útlak, a zejména mnoho někdejších rolníků, drobných obchodníků a řemeslníků. Někdejší rolníci, drobní obchodníci a řemeslníci dnes sice pracují jako dělníci, ale mají mnoho pozůstatků egoismu a řady dalších projevů starého myšlení. Proto mezi dělníky musíme energicky rozvíjet ideologickou revoluci za vymýcení přežitků starého myšlení a za jejich vyzbrojení komunistickým světovým názorem.

Nejdůležitější věcí při připodobňování odborářů dělnické třídě a při jejich revolucionizaci je jejich pevné vyzbrojování jedinou ideologií naší strany, myšlenkou čučche.

Myšlenka čučche je marxismem-leninismem, tvůrčím způsobem aplikovaným na realitu naší země, je nejmocnější zbraní naší revoluce a výstavby. Jestliže všichni pracující budou pevně vyzbrojeni revoluční myšlenkou naší strany o čučche, budou schopni energicky bojovat proti poklonkovaní před velkými, proti dogmatismu, revizionismu a dalším škodlivým ideologiím a úspěšně vést kupředu revoluční boj a budovatelskou práci.

Tím, že se v politice, hospodářství, kultuře i vojenství, zkrátka ve všech oblastech důsledně prosadila čučche, naše strana, vysoko třímajíc revoluční prapor myšlenky čučche, dokázala i za složité situace, kdy se v řadách mezinárodního komunistického hnutí objevily oportunistické proudy, které vytvořily překážky rozvoji revolučního hnutí, a kdy imperialisté bezpříkladně zintenzívňují ideologickou ofenzívu proti komunismu, uhájit čistotu marxismu-leninismu a vést revoluci a výstavbu v naší zemi velkou cestou vítězství.

Imperialisté a mezinárodní reakce pod záminkou, že v některých socialistických zemích se zemědělství zdárně nerozvíjelo,

v jisté době pomlouvali a očerňovali socialistické zřízení, tvrdíce, že združstevnění znamenalo zničení zemědělství, že socialistická společnost nemůže vyřešit problém zemědělství a podobně. Tehdy naše strana uveřejnila Tézě k otázkám socialistické vesnice, rychlým tempem rozvinula vesnické hospodářství a dosáhla každoroční bohaté sklizně, čímž před celým světem beze zbytku demonstrovala přednosti socialistického vesnického hospodaření a na prach rozdrtila reakční ideologickou ofenzívu imperialistů.

Také když v některých zemích začali lidé šířit revizionistickou teorii o tom, že socialistické hospodářství se nemůže nepřetržitě rozvíjet rychlým tempem, aby tím ospravedlnili to, že v jejich zemi se hospodářství rychle nerozvíjelo a přešlapovalo na místě, naše strana na to odpověděla novou teorií socialistického hospodářství. Hnutí čchollima, rozvinuté hrdinnou korejskou dělnickou třídou za vedení naší strany, revoluční velký nástup v socialistickém budování a celý průběh rozvoje národního hospodářství v naší zemi dokázal, že teorie revizionistů o tom, že výrobu již nelze nadále rychlým tempem rozvíjet, jakmile se měřítko hospodářství zvětší, není ničím jiným než naprosto nepodloženým sofismatem.

Správnost a životnost myšlenky čučche jsme jasně ukázali praktickým bojem na poli revoluce a výstavby. Revoluční myšlenka naší strany o čučche má dnes ohlas mezi mnoha lidmi na světě.

Boj za obhájení myšlenky čučche a za to, aby tato myšlenka ještě skvěleji zazářila, je slavnou a svatou povinností naší dělnické třídy a všech našich pracujících. Odborové organizace budou musit vychovávat dělnickou třídu a odboráře, aby se stejně jako dříve i nadále ještě pevněji vyzbrojovali myšlenkou naší strany o čučche a aby ještě intenzivněji bojovali za její obhájení a prosazení.

V zájmu revolucionizace pracujících a jejich připodobňování dělnické třídě je nutné zintenzívňovat jejich komunistickou výchovu.

O zintenzívňování komunistické výchovy mezi pracujícími budu mluvit stručně, neboť jsem o něm mluvil nejednou již při jiných příležitostech.

Nejdůležitější věcí při komunistické výchově je vymýcení individualismu a sobectví mezi pracujícími a vyzbrojení pracujících kolektivismem.

Individualismus a sobectví jsou dědictvím po buržoazní společnosti. Buržoazní společnost je společností založenou na individualismu, který hlásá, že člověku stačí, když se sám dobře nají a má dobře, ať se druhému daří jak chce. Jaká je společnost, založená na individualismu a sobectví, to dobře ukazuje dnešní realita jižní Koreje.

V dnešní jižní Koreji se hrstka statkářů a kapitalistů má sice dobře, ale absolutní většina pracujících, především dělníci a rolníci, žije bezútěšným životem v boudách z prken a v chatrčích a milióny nezaměstnaných bloudí ulicemi, hledajíce práci a obživu. Proto lidé v jižní Koreji dnes tamější společnosti vytýkají, že je to společnost, kde „bohatí se stávají bohatšími a chudí chudšími“. Znamená to, že bohatí se stávají postupně ještě většími boháči, kdežto chudí pomalu upadají do ještě horší bída. Příčinou toho, že v jižní Koreji se jen hrstka boháčů postupně má stále lépe a lépe, zatímco absolutní většina lidu upadá do stále horší a horší bída, je to, že tamější společnost je společností pro statkáře a kapitalisty.

Nedávno novinář z jedné buržoazní země napsal článek, vysmívající se jihokorejské současnosti, v němž říká, že v jižní Koreji byly pěkně postaveny dálnice, ale že po obou jejích stranách stojí řady chatrčí se slaměnými střechami a na ulicích se to hemží žebráky.

Na rozdíl od buržoazní společnosti je socialistická a komunistická společnost založena na kolektivismu, je společností, v níž všichni lidé stejně vyrábějí a stejně se mají dobře, vzájemně si pomáhají a vzájemně podporují svůj růst. V takovéto společnosti je individualismus a sobectví, hlásající, že každý se má starat jen o to, aby se on sám měl dobře, věcí nepřipustnou.

Individualismus a sobectví nemá s komunistickou ideologií vůbec nic společného. Jestliže chceme vybudovat šťastnou socialistickou a komunistickou společnost, kde všichni lidé budou dobře živeni, budou se dobře oblékat a žít v krásných bytech, kde každý bez výjimky se bude moci podle libosti sebevíce učit,

kde v nemoci bude podle potřeby léčen, pak mezi lidmi musíme důsledně odstraňovat individualismus a sobectví a vyzbrojovat lidi kolektivismem. Tak je nutno dosáhnout toho, aby všichni lidé vždy a všude usilovali nikoli o své osobní pohodlí a rozkoše, nýbrž aby obětavě bojovali za společnost a lid, za stranu a revoluci.

Pro odstranění individualismu a sobectví je nutno mezi pracujícími zintenzívnovat ideologicko-výchovnou práci.

To, že bylo nastoleno socialistické zřízení, ještě neznamená, že individualismus a sobectví, přežívající mezi pracujícími, samy od sebe zmizí. Zkušenosti ukazují, že jestliže se správně neprovádí ideologicko-výchovná práce mezi pracujícími, jsou příznivé okolnosti pro vzrůst individualismu a sobectví i za podmínek, kdy bylo nastoleno socialistické zřízení a kdy sociálně ekonomická základna, plodící individualismus a egoismus, přestala existovat. Jestliže se rozmáhá individualismus a sobectví, lidé místo zájmů státu a lidu začínají sledovat více své osobní pohodlí a rozkoše a pro jejich dosažení neváhají ani sáhnout na životy a majetek jiných lidí, ba nebojí se ani poškozovat čest své země a svého lidu. Je nad slunce jasnější, že od individualistů a sobců nemůžeme očekávat, že by milovali své soudruhy v revoluci a kolektiv, že by obětavě bojovali pro stranu a revoluci.

Překonávání individualismu a sobectví, zakořeněného hluboko ve vědomí lidí, je výchozím bodem k revolucionizaci pracujících. Odborové organizace budou musit mezi svými členy zintenzívnovat ideologickou výchovu, aby mezi nimi důsledně vymýtily ideologii individualismu a egoismu.

Revoluční opera „Opravdová dcera strany“, nedávno nastudovaná souborem lidové armády, je z hlediska výchovy pracujících ke komunistickému smýšlení velmi dobrým dílem. Tato opera vzrušujícím způsobem dobře ukazuje ušlechtilé přátelství k spolubojovníkům a kolektivismus jedné ošetřovatelky v lidové armádě, která obětuje svůj život pro své soudruhy v revoluci a pro kolektiv. Neváhat obětovat svůj život pro zájmy kolektivu, toť ušlechtilá vlastnost komunisty.

Odborové organizace budou musit zintenzívnovat kolektivistickou výchovu a dosáhnout tak toho, aby všichni odboráři

pracovali a žili podle komunistické zásady „jeden za všechny, všichni za jednoho“.

Při překonávání individualismu a sobectví je důležité zintenzívnout výchovu žen.

Jak jsme již řekli na 4. sjezdu svazu žen, jen zintenzívnováním výchovné práce mezi ženami lze ženy revolucionizovat a připodobnit je dělnické třídě, ale nejen to, jen tak lze také úspěšně působit na překonání individualismu a sobectví mezi muži. Ideový stav žen, které jsou hospodářkami v domácnosti, má značný vliv na děti a na manžely. Jestliže žena, smýšlející individualisticky a sobecky, si doma neustále na všechno jen stěžuje nebo stále naléhá kup mi tohle a zase tohle, pak i muž přirozeně začne toužit po hmotných statcích a nebude možno ho revolucionizovat. Proto je nutno výchovnou práci mezi ženami zvláště zintenzívnout a všechny je revolucionizovat a připodobnit dělnické třídě.

Důležitou věcí pro odstranění individualismu a sobectví mezi ženami a pro jejich revolucionizaci a připodobnění dělnické třídě, je zapojení žen do zaměstnání a do organizačního života. Jestliže se ženy nezapojují do zaměstnání a sedí jen doma, neznají pak situaci společnosti a v jejich hlavách klíčí egoistické smýšlení, upjaté jen k tomu, aby se ony samy měly dobře.

Musíme zajistit, aby ženy byly aktivně zapojovány do zaměstnání a aby mezi nimi byl dále zintenzívnován jejich organizační a politický život. Revolutionizací a připodobněním všech žen dělnické třídě tak musíme zajistit ještě větší uspišení procesu revolucionizace celé společnosti, připodobnění celé společnosti dělnické třídě.

Nebojujeme za vybudování společnosti, kde by se mělo dobře jen několik jednotlivců, ale za vybudování společnosti, kde se bude stejně dobře dařit všem lidem. Proto při organizování a rozvíjení jakékoli práce musíme vždycky důsledně vystupovat proti individualismu a sobectví a vytvářet podmínky pro široké uplatňování kolektivismu.

Další důležitou věcí při komunistické výchově je zajišťování toho, aby všichni pracující měli komunistický vztah k práci.

Komunismus bude možno úspěšně vybudovat jen tehdy,

jestliže všichni pracující budou mít práci rádi a budou se práce poctivě zúčastňovat. Samo slovo komunismus v našem jazyce obsahuje význam, že všichni lidé společně vyrábějí. Jestliže pracuje jen několik lidí, nelze vyrobit takové množství statků, aby se mohli mít dobře všichni lidé ve společnosti. Proto musíme zajistit, aby se práce zúčastňovali všichni lidé a aby všichni lidé pracovali ještě lépe.

Kdyby lidé nechtěli pracovat a chtěli se jen mít dobře bez práce, nebylo by nejen možné dobýt materiální pevnosti komunismu, což je jasné i bez dalšího výkladu, nýbrž nebylo by možné ani zachovat samu společnost. Jestliže chceme uskutečnit komunistickou zásadu, aby lidé pracovali podle svých schopností a byli odměňováni podle svých potřeb, je především třeba, aby všichni příslušníci společnosti měli rádi práci, aby se na práci uvědoměle podíleli a aby vynakládali všechny své síly a um v boji pro společnost.

Mít rád práci a práce se poctivě zúčastňovat je jednou z nej-důležitějších vlastností komunisty. Proto podle toho, zda člověk má rád práci nebo ne, zda se společné práce poctivě zúčastňuje nebo ne, zda je nebo není odhodlán celý svůj život prožít v práci pro vlast a lid, poznáme, do jaké míry byl tento člověk revolucionizován, do jaké míry byl pokomunističtěn.

Budu vám vyprávět příběh o jedné komunistické matce, která má opravdu ráda práci a která usilovně pracuje pro stranu a revoluci.

Nedávno jsme navštívili matku soudruha Ma Tong Hia. Matka soudruha Ma Tong Hia obětovala revoluci svého manžela i syna, snachu i dceru. Sama matka byla ve vězení Japonci krutě bita holí, takže nemůže dobře chodit. Protože matka měla strach, že bychom měli starost, kdybychom se dověděli, že nemůže dobře chodit, dosud o tom nikomu nic neříkala. Ač je stará a nemocná, z vlastní iniciativy se letos zúčastnila hnutí za pěstování bource morušového s pomocí skočcového listí, které organizoval svaz žen. Na dvorku svého domku vysázela skočec, ošetřovala jej a pak členkám svazu v obci dodávala listí pro housenky.

Matka soudruha Ma Tong Hia až dosud žila sama bez pomoci jiných lidí. Několikrát jsme jí doporučovali, že jí přidělíme ně-

koho, kdo jí bude aspoň vařit, když je teď už stará a i práce v domácnosti je pro ni již obtížná. Avšak matka soudruha Ma Tong Hia pokaždé odmítala, říkajíc, že díky péči strany a státu se má dobře, aniž se za to může prací pro vlast být sebemeně odvděčit, jak by tedy mohla ještě státu brát jednu pracovní sílu, o něž je taková nouze, aby jí pomáhala v domácnosti. Nezbylo nám tedy nakonec, než že jsme před nedávnem matce přidělili jednu ošetřovatelku z nemocnice, aby matce pomáhala tak, že ve dne bude pracovat v nemocnici a večer bude chodit k ní a u ní přespávat.

Právě tato matka, která chce a snaží se pracovat, dokud jí stačí síly, která chce a snaží se svou prací alespoň trochu odvděčit vlasti, je opravdovou komunistickou matkou.

Odborové organizace musí v řadách dělnické třídy a odborářů zintenzívnovat ideologickou výchovu a dosahovat tak toho, aby dělníci a odboráři měli komunistický poměr k práci, a tak neúčast na práci považovali za věc největší hanby, práci měli vždy rádi, uvědoměle dodržovali pracovní kázeň a všechny své síly a um věnovali práci pro vybudování socialismu.

Odbory musí své členy vychovávat k tomu, aby měli v úctě společný majetek státu a společnosti, aby jej šetřili a s ním dobře hospodařili.

Veškerý majetek státu a společnosti je v naší společnosti společným vlastnictvím lidu. Tento majetek byl vytvořen z krve a potu dělníků, rolníků a ostatních pracujících a je cenným kapitálem našeho lidu a našich potomků pro šťastný život. Kdybychom společný majetek s láskou neochraňovali a nešetřili ho, nemohli bychom učinit naši zemi bohatou a mocnou, nemohli bychom zajistit našemu lidu, aby se měl dobře, i kdybychom vyráběli a budovali sebevíce.

Navíc jsme dosud nesjednotili vlast a socialismus budujeme tvář v tvář nepříteli. Jihokorejská loutková klika v posledních dnech pod záminkou tzv. „hrozby útoku na jih ze severu“ vyhlásila dokonce „mimořádný stav“ a zběsile se připravuje na válku. Za těchto podmínek se musíme při budování hospodářství připravovat i na válku. Jestliže naše země, která má malé území a nevelký počet obyvatel, buduje socialismus, připravujíc se při

tom na válku, není to rozhodně nic lehkého. Proto musíme ve všech oblastech důsledně odstranit plýtvání a maximálně šetřit a zvyšovat výrobu.

V současné době však mezi našimi pracovníky a pracujícími pozorujeme nedostatek šetrnosti a mnoho případů ledabylého zacházení s majetkem státu nebo plýtvání tímto majetkem.

S případy neúcty a nešetrnosti v poměru k státnímu majetku se setkáme v kterémkoli odvětví, v kterékoli organizační jednotce. Je mnoho lidí, kteří si žijí v krásných bytech, které jim stát postavil, a přitom je řádně neudržují, případy špatného zacházení se strojním zařízením, automobily a traktory a tím jejich znehodnocování vidíme na každém kroku. Je i mnoho případů plýtvání materiálem a lajdáckého zacházení se zbožím a tím i jeho znehodnocování. Pracovníci v oblasti vesnického hospodářství od jarního vysazování rýžových sazenic až po sklizeň rýže pracují s elánem, ale když je sklizeno, s drahocenným obilím dobře nehospodaří. Když vyjedeme na vesnici, vidíme ještě teď na mnoha místech na polích stohy nevymláčené rýže a někde dokonce vidíme obilí ležet tak, jak bylo pokoseno. Když se obilí, které bylo s námahou za celý rok vypěstováno, takto včas nesváží a nemlátí, dochází na něm k velkým ztrátám.

Lajdácké zacházení se společným majetkem státu a společnosti a plýtvání s ním je způsobeno tím, že v hlavách lidí vězí individualismus a sobectví. Odborové organizace budou muset rozvíjet energický ideový boj proti případům plýtvání společným majetkem nebo jeho poškozování a dále stupňovat výchovnou práci mezi odboráři, aby všichni odboráři měli k životu ve státě poměr dobrých hospodářů.

Odborové organizace rovněž musí odboráře vychovávat k nenávisti k vykořisťovatelskému zřízení a vřelé lásce k socialistickému zřízení.

Jestliže chceme pracující vychovávat tak, aby bezmezně milovali socialistické zřízení a obětavě bojovali za jeho upevnování a rozvoj, musíme je jasně seznamovat s podstatou vykořisťovatelské společnosti a s minulostí, kdy náš lid byl utlačován a ponižován.

V řadách dělnické třídy je dnes mnoho lidí, kteří sami neza-

kusili vykořisťování a útlak a kteří neprošli zkouškami strastiplného revolučního boje. Tito lidé dobře nevědí, jak se dnešní šťastné socialistické zřízení zrodilo a kolik krve a životů obětovali naši starší soudruzi v revolučním boji za toto zřízení.

Odborové organizace musí odboráře jasně seznamovat s podstatou vykořisťovatelského řádu a s přednostmi socialistického zřízení, jakož i se strastiplným bojem našeho lidu za nastolení a ubránění socialistického zřízení, aby dosáhly, že odboráři budou připraveni obětovat vše, co je jim drahé, v boji za pevné uhájení socialistického zřízení před úklady nepřátel a za jeho další upevnění a rozvoj.

Dalším důležitým úkolem, před nímž stojí odborové organizace, je zvyšování technické a kulturní úrovně dělníků.

V zájmu dosažení úplného vítězství socialismu a vybudování komunismu je nutné spolu s ideologickou revolucí provádět technickou revoluci. Jen cestou technické revoluce lze odstranit rozdíl mezi těžkou a lehkou prací, mezi prací v zemědělství a v průmyslu a mezi prací fyzickou a duševní, jen tak lze dobýt materiální pevnosti komunismu.

Dnes stojíme před těžkým úkolem úspěšně provést tři velké úkoly technické revoluce, které vytyčil 5. sjezd strany. Tři velké úkoly technické revoluce jsou záslužné revoluční úkoly, jejichž smyslem je osvobodit všechny pracující naší země od dřiny a zajistit jim blahobytný a kulturní život. Pro úspěšné splnění tří velkých úkolů technické revoluce, vytyčených 5. sjezdem strany, je nutno ve všech oblastech národního hospodářství co nejrychleji dokončit mechanizaci a v široké míře zavádět poloautomatizaci a automatizaci.

Současná doba je dobou automatizace. Jestliže budeme dobře bojovat tak, že v široké míře uplatníme poloautomatizaci a automatizaci, budeme moci ve všech odvětvích národního hospodářství učinit práci pracujících mnohem snazší a produktivnější.

Nedávno jsem ve vědeckém filmu z jedné rozvinuté země viděl, jak v oné zemi s pomocí automatů řídí velké železárny o kapacitě 2–3 miliónů tun. Několik lidí, sedících v místnosti, jen mačká knoflíky a do pecí se automaticky zaváží ruda, z pecí vytéká surové železo, které zase jde do kyslíkových konvertorů,

odkud vychází ve formě oceli. Jestliže automatizace dosáhne takové úrovně, pak lze mluvit o tom, že byl úplně odstraněn rozdíl mezi fyzickou a duševní prací.

Jestliže i my budeme v širokém měřítku studovat a rozvíjet vědu a techniku, budeme moci vyrábět ocel i bez toho, že by taviči ve vysokém žáru z martinských a elektrických pecí musili s námahou házet do pecí lopatami nehašené vápno, budeme moci bez potíží automatizovat výrobní procesy i v takových odvětvích, jako je těžební průmysl a investiční výstavba. I v oblasti vesnického hospodářství můžeme rolníky osvobodit od těžké práce, jestliže v důsledku urychlení technické revoluce budeme zvyšovat úroveň mechanizace a chemizace.

Osvobození pracujících od těžké a namáhavé práce zvýšením úrovně mechanizace a zavedením poloautomatizace a automatizace v průmyslu, vesnickém hospodářství a všech ostatních odvětvích národního hospodářství, je čestný revoluční úkol, jehož provedení připadá dělnické třídě. I technická revoluce na vesnici, nemluvě ani o technické revoluci v průmyslu, musí být provedena hlavně silami dělnické třídy. Silami samotných rolníků technickou revoluci na vesnici úspěšně provést nelze. Mechanizaci a chemizaci vesnického hospodářství lze energicky vést kupředu jen tehdy, jestliže na vesnici přijde hodně příslušníků dělnické třídy, nositelů pokrokových myšlenek a techniky.

Nedávno jsme cestou z továrny na obráběcí stroje v Hičcho-nu zajeli do jedné obce v okrese Hjangsán, kde jsme si s lidmi vyměnili názory na otázku, jak zvýšením úrovně mechanizace vesnického hospodářství dosáhnout úspor pracovních sil na vesnici. Řekli jsme jim, že v současné době je naše bilance pracovních sil velmi napjatá, neboť neustále rostou nové továrny, podniky a cechy, a položili jsme jim otázku, zda by nebylo možno pracovních sil na vesnici i ušetřit a uvolnit pro průmysl, kdyby se polní práce vykonávaly s pomocí strojů. Avšak jeden pracovník, který prý dlouhá léta pracoval v zemědělství, tam říkal, že v zemědělství je lépe pracovat rukama než stroji a mechanizaci nedoporučoval. Avšak vedoucí jedné pracovní skupiny, původně dělník a demobilizovaný voják, myšlenku mechanizace zemědělství aktivně podpořil a požádal o traktory a automobily, říká, že

když ostatní lidé mechanizaci nedoporučují, on ji nejprve ve své pracovní skupině vyzkouší. Řekl, že když jeho pracovní skupina dostane jen jeden nákladní automobil a tři traktory, dokáže vyrobit mnohem více obilí než dnes, i když pustí mnoho pracovních sil. Také přítomný traktorista názor vedoucího pracovní skupiny podpořil jako správný a vyslovoval se pro mechanizaci zemědělských prací. To svědčí o tom, že technickou revolucí na vesnici lze energicky vést kupředu jen tehdy, jestliže na venkov jde velký počet příslušníků dělnické třídy, kteří jsou nositeli pokrokových myšlenek a techniky.

Jestliže tím, že na vesnici půjde mnoho příslušníků dělnické třídy a že tam pošleme velké množství automobilů, traktorů a různých dalších zemědělských strojů, chemických hnojiv a zemědělských chemikálií, zajistíme, aby se v zemědělství hospodařilo silou strojů a chemie, budeme moci nejen zvýšit výrobu obilí, ale i odstranit rozdíl mezi prací v zemědělství a prací v průmyslu a zavést i na vesnici osmihodinovou pracovní dobu. Jestliže bude úspěšně postupovat technická revoluce na vesnici, uskuteční se rychleji i připodobnění rolníků dělnické třídě.

Aby dělnická třída mohla úspěšně splnit úkoly technické revoluce, které jsou jí svěřeny, musí mít vysoké technické i kulturní znalosti. Proto dělníci zároveň s neustálým úsilím o svou vlastní revolucionizaci musí intenzivně usilovat o to, aby si zvyšovali svou technickou a kulturní úroveň.

Jestliže si dělníci chtějí zvyšovat svou technickou a kulturní úroveň, musí dobře studovat. Spolu se studiem politiky strany musí dělníci dobře studovat techniku, aby si hluboce osvojili různé vědomosti z moderní vědy a techniky.

Již dávno jsme zřídili vynikající systém vyššího vzdělávání pro pracující, v jehož rámci se mohou učit při zaměstnání, a to především fakulty dálkového studia a závodní univerzity, a zavedli jsme také systém sobotního studia a každodenního dvouhodinového studia. Dělníci si budou muset vzít hluboce za svou směrnicí strany o tom, aby se celá strana, celá armáda a všechen lid učili, budou muset dobře využívat příznivých podmínek, které pro ně byly vytvořeny, a pilně studovat, aby si neustále zvyšovali svou technickou a kulturní úroveň.

Je důležité, aby byla zvyšována úloha odborových organizací při zajišťování toho, aby dělníci dobře studovali. Jak jsme řekli i na 2. celostátním sjezdu předních pracovníků hnutí brigád čchollima, je dobrá práce s knihou za účelem zvyšování technické a kulturní úrovně pracujících jedním z ústředních úkolů hnutí brigád čchollima. Odborové organizace musí stále věnovat hlubokou pozornost tomu, aby dělníci pravidelně dobře studovali, a v dostatečné míře vytvářet veškeré podmínky pro to, aby neustále mohli zvyšovat svou technickou a kulturní úroveň.

Tak bude třeba dosáhnout toho, aby si všichni naši dělníci osvojili vysoké vědomosti a technické dovednosti, vysokou kulturní úroveň, která by v ničem nezaostávala za úrovní inteligence.

Odborové organizace budou dále musit energicky organizovat a mobilizovat své členy pro plnění aktuálních hospodářských úkolů.

Důležitým úkolem, před kterým dnes stojíme při budování socialismu, je úspěšné splnění tří velkých úkolů technické revoluce, jež byly vytyčeny 5. sjezdem strany. Odborové organizace budou musit energicky organizovat a mobilizovat dělnickou třídu pro splnění tří velkých úkolů technické revoluce, jejichž smyslem je osvobodit pracující od namáhavé práce.

V zájmu úspěšného splnění tří velkých úkolů technické revoluce je především nutno rychle rozvíjet strojírenství a zejména urychlovat výrobu obráběcích strojů.

Zvyšování výroby obráběcích strojů je základním klíčem k provedení technické revoluce. Lze říci, že technická revoluce je revolucí strojů. Bez obráběcích strojů nelze rozvíjet samo strojírenství, nelze úspěšně splnit žádný z úkolů technické revoluce. To, zda úspěšně splníme tři velké úkoly technické revoluce, plně závisí na tom, zda dokážeme vyrobit velké množství obráběcích strojů. Proto naše strana v bitvě prvního roku za plnění šestiletého plánu soustředila palebnou sílu na výrobu obráběcích strojů.

Na počátku letošního roku jsme navštívili továrnu na obráběcí stroje v Hičchonu a vyzvali jsme tamější dělníky, aby přivodili radikální pokrok ve výrobě obráběcích strojů. Dělnictvo továrny na obráběcí stroje v Hičchonu vzalo výzvu strany hluboce

za svou, odvážně se vrhlo do práce a přebudovalo zařízení, intenzívně automatizovalo výrobní procesy. Továrna, která v uplynulém období vyráběla ročně sotva 2500 kusů obráběcích strojů, tak prolomila dosavadní úroveň, že dnes je schopna vyrábět 10 000 kusů obráběcích strojů ročně.

Za pochodný technického pokroku, kterou vztyčilo hrdinné dělnictvo Hičchonou, rozvinuli intenzivní boj dělníci továren na obráběcí stroje v Kusongu, Mangjongdä a dělníci celého strojírenského odvětví v celé naší zemi, v důsledku čehož ve výrobě obráběcích strojů dochází k radikálnímu obratu. Dělnictvo v odvětví výroby obráběcích strojů se zavázalo, že do 15. dubna příštího roku vyrobí 30 000 kusů obráběcích strojů, a v současné době rozvíjí zteč pro splnění tohoto závazku.

Aby bylo dobyto mety 30 000 kusů ve výrobě obráběcích strojů, je zároveň s urychlováním výroby v továrnách na obráběcí stroje nutné, aby odvětví, s touto výrobou související, včas a v plné míře dodala suroviny, materiál a zařízení, jichž je k výrobě obráběcích strojů zapotřebí.

V odvětví hutnictví je třeba v plné míře vyrobit různý ocelový materiál, potřebný k výrobě obráběcích strojů. Spolu s prudkým rozvojem národního hospodářství denně stoupá poptávka po oceli. Vezmeme-li v úvahu jen ocel, která se dnes spotřebovává ve strojírenství, je jí ohromné množství. Jestliže hutní průmysl řádně nezajistí ocel, nebude strojírenství moci dobýt mety 30 000 kusů ve výrobě obráběcích strojů. Dělnictvo v odvětví hutního průmyslu bude musit rozvinout ještě intenzivnější boj za to, aby byla plně kryta rostoucí poptávka po oceli.

Jestliže chceme zvyšovat výrobu oceli, je nutno, aby se těžební průmysl rozvíjel tak, aby metalurgii dodal v plné míře železnou rudu, kterou potřebuje. Dělnictvo v odvětví těžebního průmyslu bude musit zavádět komplexní mechanizaci těžebního průmyslu, aby v těžbě železné rudy došlo k radikálnímu pokroku.

Jestliže chceme vyrobit 30 000 kusů obráběcích strojů, je nutné, aby závody, zapojené do kooperačních vztahů, včas vyrobily dílčí výrobky, aby je mohly dodat továrnám na obráběcí stroje. I kdyby továrny na obráběcí stroje vyrobily těchto strojů sebevíce, nebudou nikomu nic platné, jestliže k nim včas nebudou dodány

elektromotory a další dílčí výrobky. V továrně na obráběcí stroje v Hičchonou dnes prý odkládají jako nehotové výrobky do skladů mnoho strojů, protože jim elektrotechnické závody k nim nevyrobí elektromotory. Bude třeba, aby elektrotechnické závody vyráběly více elektromotorů pro strojírenství a ostatní odvětví národního hospodářství.

Pro zvýšení výroby elektromotorů je zapotřebí dodat měď, jíž je k jejich výrobě zapotřebí. Poptávka po mědi je dnes v elektrotechnickém průmyslu a v dalších odvětvích národního hospodářství velmi vysoká. Zejména obranný průmysl spotřebovává mnoho mědi. Jelikož socialismus budujeme za podmínek, kdy stojíme tváří v tvář nepříteli, obranný průmysl rozvíjet musíme. Dokud tu máme nepřítel, musíme nadále rozvíjet obranný průmysl, byť na to padne mědi sebevíce.

Aby bylo možno plně pokrýt rostoucí poptávku po mědi, je nutné otvírat nové doly na měď a v již existujících měděných dolech je třeba zajistit energické rozvinutí boje za další zvýšení výroby.

Ve všech odvětvích, která spotřebovávají měď, je rovněž nutno intenzívně rozvíjet boj za její úsporu. V současné době se v elektrotechnickém průmyslu a v různých odvětvích národního hospodářství boj za úsporu mědi intenzívně nerozvíjí. Kdyby lidé jen trochu přemýšleli a snažili se, bylo by možno jen v továrnách, vyrábějících elektromotory, ušetřit mědi velké množství, avšak to se nedělá. Bude třeba, aby v továrnách, vyrábějících elektromotory, bylo široce rozvinuto hnutí technického novátorství tak, aby se ve velkém množství při menší spotřebě mědi vyráběly elektromotory o vyšším výkonu. Zároveň bude třeba ve všech odvětvích národního hospodářství v maximální míře snížit normy pro spotřebu mědi, a tak s ní do krajnosti šetřit.

Spolu se zvyšováním výroby obráběcích strojů budeme musit energicky rozvinout i boj za rozšíření jejich sortimentu a zvýšení jejich kvality.

Jestliže chceme náš průmysl vyzbrojit moderní technikou, potřebujeme více než 130 druhů různých obráběcích strojů, dnes však vyrábíme jen něco přes 40 druhů těchto strojů. Proto 3. plenární zasedání 5. ústředního výboru strany vytyčilo úkol zvýšit

sortiment obráběcích strojů. Dělnictvo v odvětví strojírenství musí usnesení 3. pléna 5. ÚV strany vzít hluboce za své a intenzívně bojovat za zvýšení sortimentu obráběcích strojů.

Naše národní hospodářství, které je dnes vybaveno moderní technikou a rychle se rozvíjí, potřebuje vysoce výkonné a přesné obráběcí stroje. Bez rozhodného zvyšování kvality obráběcích strojů není možno dále rozvíjet hospodářství a nelze v plné míře splnit tři velké úkoly technické revoluce. Situace v naší zemi dnes a v roce 1959, kdy jsme po prvé rozvinuli hnutí za to, aby každý obráběcí stroj dal nový stroj, se liší. Odborové organizace budou musit zajistit, aby byl energicky rozvinut boj za to, aby všechny strojírenské závody zvyšovaly kvalitu obráběcích strojů tak, aby byla v souladu s požadavky vývoje moderní vědy a techniky.

Jestliže budeme dobře bojovat, a tak dále zvýšíme počet vyráběných kusů, rozšíříme sortiment a rozhodným způsobem zvýšíme kvalitu obráběcích strojů, budeme moci tři velké úkoly technické revoluce, zaměřené na to, aby pracující byli osvobozeni od namáhavé práce, splnit mnohem dříve, než je plánováno.

V zájmu úspěšného splnění tří velkých úkolů technické revoluce je rovněž nutno dále rozvinout energetický průmysl. Elektřina je základní hybnou silou, která uvádí do pohybu veškerý průmysl. Bez elektřiny nemůžeme očekávat ani úspěšné provedení technické revoluce, ani hospodářský rozvoj země. Budeme musit energetický průmysl dále rozvinout, abychom mohli zajistit dodávku dostatečného množství elektřiny, již je zapotřebí v řadě odvětví národního hospodářství a ke splnění tří velkých úkolů technické revoluce. Dělnictvo, podílející se na výstavbě elektráren, bude musit energicky rozvinout boj za to, aby již započatá výstavba elektráren byla dále urychlena a co nejdříve dokončena, a v elektrárnách, které v současné době energii vyrábějí, se musí rozvinout boj za to, aby výroba elektřiny byla maximálně zvýšena.

Aby tři velké úkoly technické revoluce byly v plné míře splněny, je třeba ve všech odvětvích národního hospodářství energicky rozvíjet boj za poloautomatizaci a automatizaci výrobních procesů.

Jestliže chceme zavést poloautomatizaci a automatizaci do

všech odvětví národního hospodářství, musíme rozvíjet průmysl elektroniky a průmysl automatizace. V současné době máme v naší zemi vybudovanu základnu moderního průmyslu elektroniky a automatizace, vyrábějícího elektronky, polovodiče a další elektronické prvky. Na jejím základě musíme na jedné straně dále rozšiřovat a posilovat tuto základnu velkého průmyslu elektroniky a automatizace a na druhé straně musíme rozvinutím všelidového hnutí na různých místech budovat drobné a střední pobočné závody, vyrábějící automatizační měřicí přístroje. Tak musíme zajistit výrobu velkého množství elektronických prvků a automatizačních měřících přístrojů, jichž je pro automatizaci zapotřebí, a umožnit tak úspěšné splnění úkolu poloautomatizovat a automatizovat všechna odvětví národního hospodářství.

Při plnění tří velkých úkolů technické revoluce je velmi důležité, aby byl odstraňován rozdíl mezi prací v zemědělství a prací v průmyslu a aby rolníci byli osvobozeni od namáhavé práce.

Pro to, aby byl odstraněn rozdíl mezi prací v zemědělství a prací v průmyslu a aby rolníci byli osvobozeni od namáhavé práce, je především nutné zavést mechanizaci vesnického hospodářství. Jestliže chceme zavést mechanizaci vesnického hospodářství, je nutné, aby dělnictvo v strojírenském průmyslu vyrobilo a na vesnici dodalo velké množství traktorů, automobilů a moderních zemědělských strojů. Jako naléhavý úkol musí dělnictvo vyrobit a vesnici dodat velké množství zařízení a materiálu, potřebného k zavedení postřikových závlahových systémů.

Dále stručně promluvíme k otázce sjednocení vlasti.

O otázce sjednocení vlasti jsme mluvili již nejménou a na 5. sjezdu strany jsme směrnice o sjednocení vlasti znovu jasně vyložili.

Jak stále říkáme, musí pánem jihokorejské revoluce a jejím vykonavatelem být pokud možno sama jihokorejská dělnická třída a lid. Lid severní poloviny republiky má jakožto součást stejného národa za povinnost revolučnímu boji jihokorejského lidu aktivně pomáhat. Lid severní poloviny republiky musí být kdykoli důsledně připraven, aby mohl revolučnímu boji jihokorejského lidu pomoci.

Jihokorejský lid si dnes jednomyslně přeje samostatné mírové sjednocení vlastní a bojuje o jeho uskutečnění.

Jihokorejský lid soustavně povstává k boji, požaduje, aby současní jihokorejští vládcové akceptovali zejména plán mírového sjednocení o 8 bodech, vyhlášený na 5. zasedání 4. Nejvyššího lidového shromáždění, a návrh na jednání mezi severem a jihem, který jsme vytyčili v našem projevu dne 6. srpna tohoto roku. V poslední době mezi jihokorejským lidem zaznívají hlasy, proč Pak Čong Hi nemůže jet do severní Koreje, když Nixon, stojící před záhubou, jede na návštěvu do Pekingu a do Moskvy, proč není možno přistoupit na návrhy severní Koreje na jednání, když ona je ochotna jednat i s Demokratickou republikánskou stranou.

Jakmile tedy mezi jihokorejským lidem vysoko zazněly hlasy, požadující jednání mezi severem a jihem, zaskočené jihokorejské loutkové klíce nezbylo než přistoupit na rozhovory mezi Červeným křížem severní a jižní Koreje. To, že jihokorejská loutková klika, která se soustavně stavěla proti našim návrhům na jednání mezi severem a jihem, přistoupila na předběžné rozhovory mezi organizacemi Červeného kříže severní a jižní Koreje, souvisí, jak se zdá, i s tím, že její páni, američtí imperialisté, jí dali pokyn, aby se o dialog s námi pokusila.

Jihokorejská loutková klika na rozhovory Červeného kříže severní a jižní Koreje sice přistoupila, ale dělá si velké starosti, co má dělat potom. Když přišel na pořad problém rozhovorů mezi Červeným křížem severní a jižní Koreje, od začátku navrhovala, aby se přikročilo k hledání rodinných příslušníků. Zdá se, že počítala s tím, že když budou navrhovat, aby se provádělo hledání rodinných příslušníků, my na to snad nepřistoupíme a v tom případě rozhovory mohou ztroskotat.

My jsme řekli, i když hledání rodinných příslušníků je malá záležitost, hovořme třeba o této otázce. Navrhli jsme také, abychom se neomezovali na otázku hledání rodinných příslušníků, roztroušených po severní a jižní části země, nýbrž abychom projednali i otázky hledání příbuzných a přátel, korespondence a volného pohybu osob mezi severní a jižní Koreou. Avšak jihokorejská strana tyto naše oprávněné návrhy nechce akceptovat.

To je dáno tím, že i loutkoví vládcové jižní Koreje vědí, že jestliže se uskuteční volný pohyb osob a lidé z jižní poloviny země budou přijíždět do severní poloviny republiky, kde na vlastní oči uvidí, že tu nikdo nezná starostí a obav o to, zda se nají, obleče a jak bude bydlet, že tu všichni lidé mají možnost učit se a pracovat, co srdce ráčí, a že tu šťastně žijí, pak nespokojenost lidu s nimi a jeho odpor proti nim ještě stoupne.

Dnes je ve slepé uličce nejen jihokorejská loutková klika i její páni, američtí imperialisté, jsou nyní ve velmi obtížné situaci.

Do jaké míry se postavení amerických imperialistů zkomplikovalo, je dobře patrné i z toho, že Nixon jede do Číny, s níž ani nemá diplomatické styky, a vzápětí nato do Sovětského svazu. Američtí imperialisté jsou dnes v hluboké politické, hospodářské a vojenské krizi, přičemž se dostávají do izolace i v poměru k svým spojencům a přátelům. Zdá se, že za této situace se reakční vládcové USA domnívají, že pouhou metodou války se současná krize dá těžko překonat a že do Číny a Sovětského svazu jedou proto, aby se pokusili nalézt nějaké jiné východisko. To samozřejmě neznamená, že by se agresivní politika amerických imperialistů byla změnila. Agresivní politika amerických imperialistů je nadále beze změny. Tím, že navštíví Čínu, zlepší vztahy s Čínou a načas zmírní napětí, tím, že se dále v Sovětském svazu dohodne na zastavení závodů ve zbrojení a na omezení výroby jaderných zbraní, chce se Nixon vymanit ze současné krize, již USA procházejí, a získat čas, aby mohl dále zintenzívnit přípravy k agresivní válce. Zkrátka a dobře, Nixonova návštěva v Číně a Sovětském svazu znamená, že tam jede žebrať. Proto Nixonovu návštěvu v Číně a Sovětském svazu nepovažujeme za nic zvláště podivného.

Jihokorejská loutková klika však je Nixonovou návštěvou v Číně velmi silně znepokojena. To lze vyrozumět i z článku dopisovatele amerického listu New York Times. Před nedávnem dopisovatel amerického listu New York Times napsal, že podle asijské tradice slabší má navštěvovat silnějšího, aby mu prokázal úctu, proto Jihokorejci chápou Nixonovu návštěvu Číny tak, že Nixon přiznává, že čínští vůdci jsou mu nadřazení.

Jihokorejská loutková klika, k smrti vyděšená tím, jak se

v poslední době vnitřní i vnější situace vyvíjí pro ni nepříznivě, pod záminkou neexistující „hrozby útoku proti jihu ze severu“ vyhlásila „mimořádný stav“ a rozpoutává vlnu teroru proti lidu. Účelem vyhlášení „mimořádného stavu“ je to, že se jihokorejská loutková klika snaží udržet si zbytek své existence tím, že přivodí ztroskotání kontaktů a jednání mezi severem a jihem a potlačí nálady ve prospěch mírového sjednocení, které se mezi jihokorejským lidem den ze dne více rozmáhají.

Jihokorejská loutková klika pod záminkou tzv. „hrozby útoku proti jihu ze severu“ sice vyhlásila „mimořádný stav“, ale takovým trikem nemůže nikoho oklamat. Vlna fašistického teroru, rozpoutaného jihokorejskou loutkovou klikou, vyvolává mezi jihokorejským lidem a lidmi na celém světě obrovské rozhořčení a odpor. Poté, co jihokorejská loutková klika vyhlásila „mimořádný stav“, světová veřejnost vyhlášení „mimořádného stavu“ pod záminkou „hrozby útoku proti jihu ze severu“, k němuž loutkovi vládcové jižní Koreje přikročili, jednomyslně odsuzuje jakožto věc vykonstruovanou těmito vládci za tím účelem, aby mohli potlačit síly, které se jim stavějí v jižní Koreji na odpor. Dokonce i někteří příslušníci reakčních vládnoucích vrstev a oficiálního tisku v USA, Japonsku či v západním Německu prohlašují, že vyhlášení „mimořádného stavu“ v jižní Koreji je politickým trikem, podmíněným více vnitropolitickou situací než hrozbou „útku proti jihu“. Vyhlášením „mimořádného stavu“ pod záminkou neexistující „hrozby útoku proti jihu ze severu“ jihokorejská loutková klika naopak uvrhla sebe sama do ještě větší izolace a do bezvýhodného postavení.

Zdá se, že jihokorejská loutková klika, jež se ocitla v bezvýhodném postavení, v posledních dnech hledá východisko, jak by se z něho vymanila. To se projevuje tím, že se snaží všemi způsoby zjistit, zda to, že jsme prohlásili, že jsme ochotni jednat i s Demokratickou republikánskou stranou, znamená, že jsme opravdu ochotni jednat i s nimi.

Naše stanovisko v poměru k jednání mezi severem a jihem je jasné. Jestliže osoby, které jsou v současné době v jižní Koreji u moci, budou žádat stažení agresivních vojsk amerického imperialismu, jestliže nebudou do jižní Koreje zatahovat síly japonské-

ho militarismu, jestliže propustí z vězení vlastence a politické vězně a nebudou provádět teror proti lidu, jestliže zajistí svobodu činnosti politických stran a společenských organizací, pak jsme ochotni kdykoli s nimi jednat. Pouze až přistoupí na tyto naše návrhy na jednání, mohou být jihokorejské loutkové klíce odpuštěny zločiny, kterých se dopustila proti vlasti a lidu.

Mezinárodní i vnitřní situace se dnes vyvíjí pro náš boj za samostatné mírové sjednocení vlasti velmi příznivě. Za takovéto situace musíme nadále zintenzivňovat mírovou ofenzívu za sjednocení vlasti.

Spolu se zintenzivňováním mírové ofenzívy musíme dobře provádět i přípravy k válce. Američtí imperialisté jdou sice cestou úpadku, avšak nadále okupují jižní Koreu a nevzdávají se svých agresivních choutek. Nadále též existuje nebezpečí, že vzkříšení japonští militaristé ve spojení s jihokorejskými loutkami rozpoutají novou válku v naší zemi. Za těchto podmínek musíme intenzivně bojovat za další posílení politické, hospodářské a vojenské moci severní poloviny naší republiky, abychom mohli čelit jakýmkoli piklům nepřátel.

Abychom mohli úspěšně dovršit velké dílo sjednocení vlasti, musíme zároveň s posilováním našich vlastních revolučních sil posilovat solidaritu s mezinárodními revolučními silami.

V důsledku toho, že po 15. plenárním zasedání 4. ústředního výboru strany došlo k zintenzivnění propagandy směrem do zahraničí a v naší zahraniční činnosti bylo důsledněji uplatněno čučche, získali jsme v mezinárodním měřítku více lidí, kteří nás podporují či s námi sympatizují. Dnes máme všude ve světě mnoho lidí, kteří nás podporují nebo s námi sympatizují. Jestliže naši činnost směrem do zahraničí budeme provádět ještě o něco lépe, budeme moci získat ještě více přátel.

Odbory musí intenzivně usilovat o jednotu s dělnickou třídou všech zemí světa, o posílení solidarity s mezinárodním dělnickým hnutím a o získání ještě většího počtu lidí, kteří nás podporují nebo s námi sympatizují. Musíme na naši stranu získávat i všechny takové síly, které jsou nedůsledné a podporují naši velkou revoluční věc či sympatizují s ní třeba jen pasivně.

Aktivní podpora revolučního boje lidu jiných zemí a pomoc

tomuto boji je základní zárukou posilování solidarity s mezinárodními revolučními silami. Musíme aktivně pomáhat lidu zemí, bojujících proti imperialismu v čele s americkým imperialismem, a lidu nových nezávislých zemí. Za podmínek, kdy naše země je malá a její polovina je navíc uchváćena americkými imperialisty, není ovšem naše snaha pomáhat jiným zemím snadnou záležitostí. Avšak třebaže musíme překonávat obtíže, poskytovat pomoc revolučnímu boji lidu jiných zemí musíme. Jen tak můžeme přispívat k uspíšení světové revoluce a získat ještě větší počet lidí, kteří podporují naši revoluci nebo s ní sympatizují.

Abychom lidu bojujících zemí a nově nezávislých zemí mohli poskytovat jak hmotnou tak morální pomoc, musíme více pracovat. Rozhodně nemůžeme po příkladu jiných zemí jít cestou zkracování pracovní doby a omezování práce. Čím větší jsou úspěchy naší socialistické výstavby, tím více musíme pracovat, abychom dále upevňovali a rozvíjeli socialistické zřízení v naší vlasti a aktivně pomáhali revolučnímu boji lidu světa.

Naše dělnická třída musí v čele všeho lidu nadále energicky urychlovat revoluci a výstavbu a intenzívně bojovat za posílení semknutosti s dělnickou třídou světa a za posílení solidarity s mezinárodními revolučními silami podle Marxova hesla „Dělníci všech zemí, spojte se!“

Přeji si, aby naše hrdinná dělnická třída a odboráři v pevné semknutosti kolem ústředního výboru strany ještě energičtěji bojovali za samostatné sjednocení vlasti a za konečné vítězství revoluce.